

સંસ્કાર ગાંધીનગર

પમરાટ
એ ના સળંગ હોય તો મારે જવું નથી.
રસ્તાને અંત હોય તો મારે જવું નથી.
બોલાવતું બંધુચ ગામ તોય એમની,
પડકી જ બંધ હોય તો મારે જવું નથી.

જ્યંત પાઠક

પાથેય

હડ વગરની સરહદે...
દરેક રસ્તાની એક હડ હોઈ શકે. કોઈપણ ગીતનો ક્યાંક અંત હોઈ શકે. કોઈપણ માણસ સાથેના સંબંધની પણ હડ નક્કી હોય છે. એને 'ડેડ એન્ડ' કહેવામાં આવે છે! સહજપણે આકાર પામતી શબ્દાવલિઓ પણ કેવી અર્થસભર હોય છે! આપણે સહુ આવી શરતોને આધિન ચાલીએ છીએ. કોઈપણ વ્યક્તિ વ્યક્તિની સ્થિતિને સહજ માનતી હોય છે. પણ કવિઓ કે સર્જકો આવું માનવા તૈયાર હોતા નથી! એમના રસ્તા હડ વગરના હોય છે...રસ્તા પછી પણ મુલતો રસ્તો અને એ રીતે અનંત ચાલતી યાત્રા એમને ગમે છે. જે રસ્તો સળંગ ના હોય એ એમને મંજૂર જ નથી. એ મક્કમપણે આવું બયાન કરી શકે છે.

આ સમજવા જેવી વાત છે. જગતમાં દરેક વસ્તુ કે ઘટનાનો એક અંત કે છેડો અચૂક હોય જ છે. પૂર્ણવિરામ અનિવાર્યપણે આપણી સફરને અટકાવે છે. એ અટકવું ભૌતિક લક્ષ્યાંકો માટે અનિવાર્ય ગણી શકાય. પણ આપણી અંદરની જે યાત્રા હોય છે એ સતત ચાલતી રહે છે. કવિને આવી સફર અભિપ્રેત છે. નિર્તાંતપણે ચાલતા રહેવાની પણ એક મજા હોય છે. કુદરતનો વૈભવ કે આંતરિક જગતનો ઉઘાડ માણસને અવિરતપણે નવી નવી દિશાઓ તરફ લઈ જતો રહે છે. કોઈપણ ઉપલબ્ધિ જ્યારે આપણો પુરસ્કાર બની જાય ત્યારે શાણક તુષિ અનુભવાય છે. પરંતુ સંસારીમાં આવાં સુખ અને એની તુષિઓ લાંબી ટકી નથી. અને એટલે જ પછી આપણે કોઈ બીજા રસ્તાની તલાશમાં ભટકતા રહીએ છીએ. માણસ જો હડ પછીના અનહડ જગતની અનુભૂતિ કરે તો શાશ્વત સંતોષ થકી છલકાઈ જતો હોય છે.

આપણે સહુ એક મોટી ભીડ વચ્ચે અવાજ શોધતા માણસો છીએ! સદીઓથી માણસની એ તલાશ રહેલી છે કે કોઈ એને દિલથી પોકારે. આપણી રોજિંદી જીવન ઘટનાઓમાં અનેક લોકો આપણી સાથે બોલવાલો નો વ્યવહાર ધરાવતા હોય છે... 'આવો કોઈક વખત અમારા ઘેર પણ...' આવું સહજ બોલતા લોકો કેવળ એક શિષ્ટાચાર નિભાવતા હોય છે. એમના શબ્દોમાં વાણીની ચમક હોય પણ જીવંતતાનો કોઈ એહસાસ હોતો નથી! આજકાલ સૌશ્યલ મીડિયામાં ફેસબુક કે વોટ્સએપમાં મિત્રો અને પરિચિતો લાગણીસભર શબ્દોની આપલે કરતા રહે છે પરંતુ જ્યારે પરસ્પર મને ત્યારે શુક્રતાનો અનુભવ થતો હોય એવું લાગે છે. આવા સંબંધોની કોઈ ઉખ્તિ હોતી નથી... કવિ આ બધા ગોકીરા વચ્ચે ગમતું એક આમંત્રણ શોધે છે. આ શોધ જ્યારે કાવ્યપંક્તિમાં વ્યક્ત થાય ત્યારે એ આપણા સહુની જ વાત હોય એવી અનુભૂતિ થઈ જતી હોય છે.

માણસ જે નગર કે ગામમાંથી નિકળ્યો હોય ત્યાં કોઈ લાગણીનો તાર સંધાયેલો હોય તો જ એ કામનું. બાકી એ ગામ કે શહેર આપણી એક દુન્યવી ઓળખ બનીને રહી જાય છે. એવી કોઈ શરીરો ભલે પુલકી હોય એમાં ચલહલ પછા હોય એવું મોટું નામ પણ હોઈ શકે. પરંતુ એમાંથી કોઈ એકાદ ઘરનો હાંકારો મળી જાય તો આપણું ગામ પોતિતું લાગતું હોય છે. બંધ પડકી અપરિચિતતાના પર્યાય જેવી હોય છે!

હોલી આઈ રે....

ચારે તરફ હોળી સળગેલી છે. ચાઈનીઝ કોરોના નામના સૂક્ષ્માતિક્ષમ વિષાણુએ કોઈની શેલ શરમ ભર્યા વિના બધાને ઘૂંટળિયે પાડી દીધા હતા. એ વિભીષિકાને વીસરવા માગતી દુનિયા વખત પૂરતી ત્રીજા વિશ્વયુદ્ધના ઓવારે પહોંચી ગઈ હોય એવું લાગવા માંડ્યું હતું. હજી એ શક્યતા સમૂળગી શમી ગઈ છે એવું માનશો નહીં. જીદ પર આવી ગયેલા રશિયન રાષ્ટ્રપતિ માટે બે એવી મોટી મર્યાદાઓ છે કે એ પરમાણુ શસ્ત્રોના ટ્રિગર દબાવતાં અચકાય છે. એક તો એની સાવ જ ખોરવાઈ ગયેલી ઈકોનોમી. પ્રતિબંધોને લીધે ખુદ રશિયાના જ ઉદ્યોગપતિઓ અને પ્રજા એના રાષ્ટ્રપતિને ધિક્કારતી થઈ ગઈ છે. મારવાધિકાર હનનના મુદ્દે રશિયન પ્રજા પણ નાગરિકોની, બાળકોની કલ્પેઆમ જીવતી શકની નથી. પ્રજા શું, ખુદ રશિયન સૈનિકો મોટી સંક્યામાં શહીદ થયા છે એથી સેના ક્યારે પુતિનના આદેશનો અમલ કરવાનો ઈનકાર કરી બેસે એ કળવું મુશ્કેલ છે. હોળી યુકેનને ખંડેરમાં તબદીલ કરી ચૂકી છે અને છતાં પેલા પ્રહલાદની જેમ રાષ્ટ્રપતિ જેલેન્સ્કીનો વાળ વાંખ થયેલ નથી! ક્યારેક નરસિંહ અવતાર સમો કોઈ સહાયક શાંભલો ફાડીને પ્રગટશે એની રાહ જોઈ રહેલા જેલેન્સ્કીને 'ડાઉન ટુ અર્થ' નેતૃત્વની જરૂર છે. એ પ્રકરણ ફળવાઈ ચૂક્યું છે. કદાચ એ નોબેલના હકદાર પણ બની જશે અને પુતિન ચંગેશખાન કે તેમની પંગતમાં પરોવાઈ જશે. ઘર આંગણે જરા જુદી ભાતની હેયાહોળી સળગી રહી છે. સોનિયા ગાંધી અને પરિવારે ફક્ત અશોક કલ્હોત નજી નીવડેલા વકાદારોના કહેવાથી કોંગ્રેસના સત્તાધીશ તરીકે ચીટકી ન રહેવું જોઈએ. પરંતુ એમને પદ પર રહેવામાં જ શ્રેય અને સલામતી વરતાય છે. કોંગ્રેસના હોદ્દાને કારણે એમના શોધવાયેલા ઉદાસ ચહેરાઓ પર કેમરે ક્લિક થતા રહે છે. જેવું રાજીનામું આપશે કે પોતે પાણીમાં મીઠાની કાંગરી ઓગળી જાય એમ પૂરાં થઈ જશે. કોંગ્રેસમાં પ્રાણ ફૂંકવા માટે નવા, કલ્યાનાશીલ અને 'ડાઉન ટુ અર્થ' નેતૃત્વની જરૂર છે. એ ન તો સોનિયા પરિવાર પૂરું પાડી શકે કે ન એ સિબ્બલ અને ગુલામનબી દ્વારા થઈ શકે. એ તો મમતા બેનરજી બ્રાન્ડ 'મા, માટી, માનુષ' વાળી જુઝારૂ સંકલ્પના લઈ, માથે કંઈ નાંખીને મેદાને જંગમાં ઊતરનાર નવી નેતાગૌરી દ્વારા જ શક્ય છે. છાપેલાં કાટલાં મેદાનમાં હશે ત્યાં સુધી ભાજપને ઝાઝી

જહમત ઉઠાવવાની જરૂર નહીં પડે. હોળીના બસંત રંગે રંગાયેલ પંજાપ કે દિલ્હીને દેશમાં છવાઈ જવાની ઉતાવળ આવી છે. પણ એ મણેય ખમૈયા કરવાની જરૂર છે. અત્યારે તો ફક્ત સંજય રાઉત અને પ્રશાંત કિશોરી ગણતરીપૂર્વક ગઠબંધન રાજીનીતિ જ ભાજપ અને 'હિંદુ હૃદય સમ્રાટ' વૈશ્વિક ઈમેજ ધરાવતા મિલેનિયમ લીડર સામે થોડી ઘણી પર કારગત થઈ શકે. ઉત્તર પ્રદેશની ચૂંટણી ભાજપ જીતે એ કરતાં માયાવતી અને એવેસીએ ભાજપને જિતાડ્યું - એવું પુષ્કરણ મહંદેશ સામું લાગે. હવે પછીની ચૂંટણીઓમાં પણ બ્રાદેશિક પક્ષો માત્ર સ્વકેન્દ્રી અભિગમ રાખી મતદાતાઓમાં ભાગલા પડાવતા રહેશે તો ૨૦૨૨માં ફરી મોટીની તાજપોશીની આગાહી કરવા જોઈતીઓની જરૂર નહીં પડે! સૌને હોળી મુબારક! હિન્દુ પર સત્વશીલ તત્વોના વિજયનું આ પર્વપ્રહલાદની જેમ સૌને ફળે.

પ્રજાને માટે છત્ર બનીને, એના સંતાપ હરજે

ફાગણ વદ ત્રીજ 'શિવાજી જયંતિ' છે, ત્યારે આ મહાન રાષ્ટ્રનાયકનું પુણ્યસ્મરણ થાય છે. 'ઈન્ડિયા ઈન ફિક્ટી લાઈવ્સ' આ પુસ્તક ન્યૂયોર્કથી પ્રકાશિત થયું છે. સુનિલ ખેલવાણી એના લેખક છે. આધુનિક ભા.ર.ના ઇતિહાસમાં આમાં પરિચય છે. તેમાં ભગવાન બુદ્ધથી શરૂ કરીને ઇ.સ. ૧૯૫૦ થી ૧૯૮૦ છે. ખેલવાણી રાજગઢ હતા. ત્યા એમને એક બહુરાષ્ટ્રીય કંપનીના મેનેજર એમના કમચારીઓ સાથે મળ્યા. શિવાજીની પ્રતિભા બતાવીને કહ્યું, 'આ અમારા ભગવાન છે. અમે મેનેજરો, અમારી કંપનીઓનાં કમચારીઓને શિવાજીના યુદ્ધક્ષેત્રો અને કિલ્લાઓમાં ફેરવીએ છીએ. શિવાજી પાસેથી અમને જે પ્રેરણા મળે છે, એનાથી કંપનીનો વિકાસ થાય છે. આ તો મેનેજમેન્ટ ગુરુ છે. કમચારીની પસંદગી, મેનેજર સાથેના સંબંધો, એમની ફરજો, હતું.' સંસ્કૃત ભાષા ક્યારેક મૃત ભાષા રહી નથી. સાહિત્યનાં બધાં ક્ષેત્રોમાં હંમેશાં બેડાણ થતું રહે છે. શિવાજી વિષે સંસ્કૃતમાં બે નાટકો રચાયાં છે : (૧) ઈ.સ. ૧૯૨૮માં મૂળશંકર યાશ્વિ કે 'છગપતિ સામ્રાજય' નાટકની રચના કરી છે. યાશ્વિક નરિયાદના વતની હતી. (૨) ઈ.સ. ૧૯૪૫માં હરિદાસ સિદ્ધાન્તવાગીશએ નાટકે 'શિવાજી ચરિત' ની રચના કરી છે. નાટકનાં કેટલાક પ્રસંગો આ પ્રમાણે છે : (૧) તોરણ દુર્ગનાં અધ્યક્ષ કરીમ બક્ષ હતા. એની પાસે એકવાર એક સાધુ આવ્યો. એના સાથીદારો નર્તકીઓ અને સરકસના ખેલાડીઓ હતા. તેઓ પોતાની કલા દેખાડવા લાગ્યા. ઓચિંતો સાધુએ હુમલો કરીને એને કેદ કરી લીધો. દુર્ગ જીતી લીધો. સાધુ અને સાથી શિવાજી અને સૈનિકો હતા. આ ઘટના બની, ત્યારે શિવાજી ૧૮ વર્ષના હતા. (૨) નાદિર શાહનો સેનાપતિ અફઝલ ખાન હતો. એ કપટથી શિવાજીને મારવો ગયો. પરંતુ શિવાજીએ વાઘ નખથી એનું પેટ ચીરી નાખ્યું. ૧૦ સપ્ટેમ્બર ૧૬૫૮ અને મંગળવારે આ ઘટના બની. (૩) શયસ્ત ખાન ઉપર આક્રમિક હુમલો કરીને શિવાજીએ પૂના કબજે કર્યું. રવિવાર, ૧૬૬૩ના દિવસે આ ઘટના બની. (૪) અંગ્રેજોના આમંત્રણથી શિવાજીએ એને મળવા ગયા. ૧૬૬૦, ૧૬૬૬ના દિવસે મુલાકાત થઈ. શિવાજીને ખ્યાલ આવી ગયો કે પોતાને નજરકેદ કર્યા છે. એ સાત જ દિવસમાં એ ફળોના માંટા કરડિયામાં બેસીને નાસી ગયા. (૫) રવિવાર ૬ જૂન, ૧૬૭૪ના રોજ શિવાજીનો રાજ્યાભિષેક થયો. ઉપાધ્યાય મહેશ્વરી શાસ્ત્રીએ મુકુટ પહેરાવ્યો. માતાએ કપાળમાં તિલક કર્યું. માતાની સખી ભેરવીએ માળા પહેરાવી. સ્વામી રામદાસે છત્ર આપ્યું. આશીર્વાદ આપ્યા. - પ્રજાને માટે છત્ર બનીને, સંતાપ હરજે.

અમર વાર્સો
ડો. રાહિમકાવત મહેતા

કઈ ચળવળને ગાંધીજી પોતાની 'હિમાલય જેવડી ભૂલ' ગણતા હતા ?

ગુજરાતનો ઇતિહાસ વિવિધા

વિષય : આ સમાહમાં આવતા દિવસોની મહત્વની ઘટનાઓ

૧ નીચેનામાંથી કયું ઉપનામ સિદ્ધરાજ જયસિંહનું નથી? (અ) સિદ્ધ ચક્રવર્તી (બ) અવંતીનાથ (ક) બર્બરક જિજ્ઞુ (૬) ગુર્જરનાથ

૨ માળવાના રાજા યશોવર્માએ કોણે હરાવીને કેદ કર્યો હતો? (અ) સિદ્ધરાજ જયસિંહે (બ) કુમારપાળે (ક) ભીમદેવે (૬) મૂળરાજ સોલંકીએ

૩ આરબોના હુમલાઓ દ્વારા કયા શાસનનો અંત આવ્યો? (અ) રાષ્ટ્રકૂટનો (બ) ચૈત્રક (ક) ચાલુક્ય (૬) સોલંકી

૪ શેવ કયા વંશનો કૂળધર્મ હતો? (અ) મૌર્ય (બ) રાષ્ટ્રકૂટ (ક) ચૈત્રક (૬) સોલંકી

૫ રાષ્ટ્રકૂટનો રાજધાની કયા સ્થળે હતી? (અ) વલ્લભી (બ) પાટણ (ક) જેતલપુર (૬) ખેટક

૬ ચીની મુસાફર હુએન સંગની ગુજરાત મુલાકાત વખતે કયા રાજા રાજ્ય કરતો હતો? (અ) ભટ્ટારક (બ) યુવસેન બીજો (ક) ભીમદેવ બીજા (૬) મૂળરાજ સોલંકી

૭ રાધુ રામચંદ્ર અમદાવાદના સુબા હતા ત્યારે કયા બે યાદિઓ પ્રજાને ખુબ રજાડતા હતા? (અ) ઓતિયો અને ગોવિયો (બ) રૂર અને મેર (ક) લાલીયો અને લઈઓ (૬) છનીયો અને ભગીયો

૮ ૧૮૬૧માં પ્રથમ કપાડની મીલ કોણે શરૂ કરી હતી? (અ) રણછોડલાલ શાહ (બ) અંબાલાલ સારાભાઈ (ક) જમશેદજી ટાટા (૬) સુલાબ

૯ ૧૯૨૦માં અમદાવાદ ખાતે યોજાયેલ ભારતીય રાષ્ટ્રીય કોંગ્રેસ અધિવેશનના પ્રમુખ કોણે હતા? (અ) વિનોબા ભાવે (બ) ગાંધીજી (ક) સરદાર પટેલ (૬) સુરેન્દ્ર બેનરજી

૧૦ અમદાવાદ સાબરમતી પર આવેલ નહેરુ પુલનું ઉદ્ઘાટન કોણે કર્યું હતું? (અ) જવાહરલાલ નહેરુએ (બ) સરદાર પટેલે (ક) ઈન્દિરા ગાંધીએ (૬) મોરારજી દેસાઈએ

૧૧ ભારતીય રાષ્ટ્રીય કોંગ્રેસના મળવા અને જહાહલાલી જૂથોની એકતા માટે કયા ગુજરાતી નેતાએ સક્રિય પ્રયાસો કર્યા હતા? (અ) અરવિંદ ઘોષ (બ) વિહલભાઈ પટેલ (ક) પ્રો. ટી.કે. ગજજર (૬) મોરારજી દેસાઈ

૧૨ મોહનલાલ પંડ્યા કયા નામે જાણીતા હતા? (અ) બટાકા ચોર (બ) ડુંગળી ચોર (ક) માખણચોર (૬) રેટીયા ચોર

૧૩ કઈ ચળવળને ગાંધીજી પોતાની 'હિમાલય જેવડી ભૂલ' ગણતા હતા? (અ) ઠાંડીકૂચ (બ) હિન્દ છોડો (ક) સવિનય કાનૂન ભંગ (૬) બારડોલી સત્યાગ્રહ

૧૪ મહાગુજરાત આંદોલનની આગેવાની કોણે લીધી હતી? (અ) રવિશંકર ભવારાજ (બ) ઈન્દુલાલ યાશ્વિક (ક) વિનોબા ભાવે (૬) છોટુભાઈ પુરાણી

૧૫ ગાદીનો ત્યાગ કરી દેશભક્તિનું ઉત્તમ ઉદાહરણ પુરું પાડનાર દરબાર ગોપાળદાસ ક્યાનો રાજવી હતા? (અ) ગોડલ (બ) મોરબી (ક) ભાવનગર (૬) ઠસા

પ્રજાનો અનિલ પટેલ

જીના યહાં... મરના કહાં? વિદેશે અંતિમ સંસ્કારનું ઈવેન્ટ મેનેજમેન્ટ!

વચ્ચે એક શુક્રવારે આપણે પરદેશમાં 'ગુજરી જવાની' માને કે વિદેશના 'ગુજરી બજાર'માં ફરવાની મજા વિશે વાતો કરી હતી... પણ આજે વાત હવે પરદેશમાં પ્રવેશ 'ગુજરી જવા' એટલે કે મરી જવા વિશેની. પરદેશમાં મરી જવું સહેલું નથી... હા, મરી જનાર - ગુજરી જનારા માટે એટલું મુશ્કેલ નથી કેમ કે એને તમે 'મર ગયા પીછે ડૂબ ગઈ દુનિયા' જેવું જ હોય ને! આત્મા વિદાય લઈ જાય પછી પડી રહેલા જડ-અચેતન શરીરની ચિંતા મુતકને શું હોય? પણ એના કેમિલી મેમ્બર્સ માટે ગુજરી જનારની અંતિમ ક્રિયાની જે જવાબદારી અહીં આવી પડે છે તે કપરી હોવથી જ 'વિદેશ મરવું મુશ્કેલ' એમ કહેવું જ રહ્યું. આપણે ત્યાં તો કુટુંબમાં કોઈ 'દેવ' થઈ જાય કે તરત સગાં-વડાલાં, સ્વજનો, આડોશી - પાડોશી ખરખરો કરવા, દિલસોજી પાઠવવા અને 'કાંધ' દેવા હાજર થઈ જાય. મરનારે જો આંખા વાળ્યા હોય તો એ મુજબ અને ભાવળ વાળ્યા હોય - કાંટા વેચ્યા હોય તો એ પ્રમાણેની સંખ્યામાં એમને અંતિમ વિદાય આપવા લોકભેરું થઈ જાય છે. અંતિમ ક્રિયાની જવાબદારી બીજા લોકો સ્વયંબુ લઈ લે તેથી મુતકના પરિવારને રાહત મળતી હોય છે. જાણકાર સમૂહ - સ્વજન - પાડોશી નમામી તેયારીમાં લાગે, બીજા બીજા વિધિ ઉપાધિ લે, ક્રોક 'શબવાહિની' માટે કોલ કરી દે, બે-ચાર જણાની 'એડવાન્સ પાર્ટી' સ્મશાને પહોંચી જઈ, મરણનોંધ કરાવી, ત્યાં લાકડાંની ચિંતા ગોઠવવાની તેયારી કરાવે. હવે જો કે ઈલેક્ટ્રિક અને ગેસ ભટ્ટીઓના પણ ઓપ્શન્સ કેટલીક જગ્યાએ અવલેબલ થઈ ગયા છે એટલે લાકડાંની ચિંતા ને કટાફૂડમાંથી છૂટી મળી રહે છે... આપણે ત્યાં ઘણી વાર, અગ્નિદાહ દેવાઈ જાય કે ત્યાં જ બેસણાંની તારીખ -સ્થળ - સમયની જાહેરાતે ય કરાઈ જાય. પછી પેપરમાં જાહેરાત અપાય અને મુતકના અંતિમ સંસ્કાર-ઉચિત સન્માન સંદર્ભે સૌ સારાં વાનાં થઈને રહે!! પણ પરદેશમાં તો બધાં 'બીડી' એટલે જ ઝલ લોક ભેરુંના સાથ, અને સઘળી જવાબદારી મરનારના કેમિલી પર જ આવી પડતી હોય છે. એ સર્ટિફિકેટ મેળવવું, અંતિમ સંસ્કાર માટેની જગ્યા દર્શન - (કમેશન માટેની સ્પેસ) બુક કરાવવી, ડેડ બોડીને લઈ જવાના વાહનની, અંતિમ પૂજા માટે પંડિત - મહારાજની, ફૂલોની, અને જાતજાતની પ્રક્રિયા માટે દોડાદોડી થઈ પડે છે. હવે, અહીંના ટાઈટ - બીડી શિક્ષણવલમાંથી સમય કાઢવા પડે અને બધી વ્યવસ્થા ના ગોંડવાય ત્યાં સુધી 'ડેડ બોડી' નું શું? એટલે પાછી એને સાચવવાની વ્યવસ્થા પણ કરવી રહી. હવે કહો, પરદેશમાં મરવું સહેલું કહેવાય? પરંતુ બધાં કામોમાં 'સિસ્ટમ' માં માનતી પરદેશી પ્રજાએ અંતિમવિધિ - ફયુનરલ્સ માટે પણ સાથે 'સિસ્ટમ' ઊભી કરી દીધી છે. અહીં પરિવાર વતી મુતકનો અંતિમ સંસ્કાર અંગેની તમામ કાર્યવાહી સુપેરે અદા કરી આપતી 'ફયુનરલ હોમ' અને 'ફયુનરલ ડાયરેક્ટર' કંપનીઓ છે. જે પૈસા લઈને તમને ચિંતામુક્ત કરી કે આંતરે પ્રમાણે યાને કે 'ગોળ નાખો એ મુજબ ગળ્યું થાય' ના ન્યારે જેવું 'પેકેજ' પસંદ કરો એ મુજબ બધું જ સાદું કે ભવ્ય રીતે પાર પાડી આપે. આપણે ત્યાં 'મેરેજ' ને અન્ય શુભ પ્રસંગો માટે 'ઈવેન્ટ મેનેજર' ને 'ઈવેન્ટ મેનેજર' ને સોંપાય છે એમ તો!! 'ફયુનરલ હોમ' ને 'ફયુનરલ ડાયરેક્ટર' મુતદેહને લાવવાની, અંતિમ દર્શન માટે એને અપડાડે સજાવવાની, બીજા સ્ટેટ કે દેશમાં મુતદેહને મોકલવા ના થાય તો હોય તો એની, દર્શન કે ભાગવાની જગ્યા - સમય - બુક કરાવવાની, અંતિમ દર્શન માટે શબને મુતક કે પરિવારની ઈચ્છા મુજબ તેયાર કરવાની તે માટે હોલની, પ્રાર્થના - સંગીતી, મંત્રોચ્ચાર ને ધાર્મિક પઠન માટે પંડિત - મહારાજ (એમના માટે પાદરી - ચેપલ) ની શબને લઈ જવા કાજે સસ્તું - મોંઘુ વાહન, કાર્ડકેટ - ક્રોક્ષી, ફૂલો વગેરેની વ્યવસ્થા કરી દે. એ ઉપરાંત ફયુનરલ હોમ - ફયુનરલ ડાયરેક્ટર કંપની જો મરણ શંકાસ્પદ સંજોગોમાં થયું હોય તે પોલીસ - કોરોનરની વિધિ લાઘ ધરાઈ હોય તો તેમાંય પરિવારજનોને ગાઈડ કરે, લીસ્ટ આપીએ તે પ્રમાણે સગાં - સ્વજનોને આપણા વતી જાય કરે, જીવન ઝરમર મુત્યુ નોંધ છપાવી આપે, મુતદેહનું પોસ્ટ માર્ટમ કરવાના સંજોગોમાં, માંગમાંથી 'ડેડ બોડી' લાવીને રાખવાની વ્યવસ્થા, અંતિમ સંસ્કાર પછી શોકસભા - પ્રાર્થના સભા માટે હોલ ને આનુસંગિક વ્યવસ્થા સાથે દૂરથી આવેલા મહેમાનો માટે ભોજનની વ્યવસ્થા સુધા - એમ હાલબંધ પડેડ સર્વિસ આપી, સ્વજનના મુત્યુથી આઘાતમાં સરી પડેલા, શોકસ્તર અંને એથી આ બધા કામો માટે અસ્વસ્થ કે મૂંઝાતા કુટુંબીજનોની સમસ્યા હલ કરી આપે છે. તમારે અંતિમ ક્રિયામાં કોઈને બોલાવવા ના હોય અને તમારી પાસે પોતાની જગ્યા હોય તો ત્યાં તમે જાતે મુતકના અંતિમ સંસ્કાર (અગ્નિદાહ કે દર્શનવિધિ) પતાવી શકો છો... એ માટે કોઈ 'ફયુનરલ હોમ' કે 'ફયુનરલ ડાયરેક્ટર' ને એન્ગેજ કરવાની કે પૈસા ખર્ચવાની જરૂર જરૂર રહેતી નથી. પણ એમ ના હોય તો એકલ પંડે કેટલે પહોંચી વળો? તો હાજર હૈ ચ સર્વિસીસ. અહીં ફયુનરલ હોમ કંપનીઓનો વ્યવસાય સારો વિકસ્યો છે એટલે એજાની વચ્ચે સ્પર્ધા પણ હોય એ સ્વાભાવિક છે... તેનો લાભ એમના 'ક્લસ્ટર'ને મળતો હોય છે. ભાવ-નાથ લઈ શકે, ઘણી બધી ફી કે એડિશનલ સર્વિસ જેમ કે સીનીયર સિટીઝન્સ માટે કાર્ટેક અસ્થિ માટે પાન શ્રી - મળી રહે છે... આ કંપનીઓ દરેક પરિવારને તેમાં માન્યતા, લાગણી, મૂલ્યો, ધર્મ અને પરંપરા મુજબના અંતિમ સંસ્કાર ગોઠવી આપતી હોય છે. મરનારનું કોઈ વારસ ના હોય કે ના થાય અને મુતકના બેંક અકાઉન્ટમાં 'ઉલાળિયો' હોય તો એના ફયુનરલ કહેતાં અંતિમ સંસ્કારની વ્યવસ્થા સ્થાનિક તંત્ર કરે તેવી જોગવાઈ હોય છે.

હળવે હૈયે પ્રકાશ લાલ